

[Nør Christensen]

diarré og tyfus, men selvfølgelig behandler man også andre sygdomme.

Jeg vil også gerne, at der bliver skabt mulighed for en øget indsats på sundhedsområdet, også på længere sigt. Kendsgerningerne er, som jeg sagde før, barske. De er så barske, at vi kun kan være, om jeg så må sige, begrænset solidariske. Men det allerværste i mange u-landes situation er de krige, disse lande fører indbyrdes, og de borgerkrige, der føres i de enkelte lande. Det medfører for alvor problemer for befolkningerne, der udsættes for lidelser, som for mig og alle andre er aldeles ufattelige. Krige og interne stridigheder har en alt for høj grad af skyld i sultsituationen.

I den aktuelle situation vil jeg gerne fremhæve, at finansudvalget netop har bevilget 25 mill. kr. til hjælp. Med denne sidste håndsrækning har vi anvendt ca. 47 mill. kr., og vi ligger rimelig højt placeret i forhold til de lande, vi sædvanligvis sammenligner os med, men som jeg sagde i indledningen, ser vi gerne beløbet udvidet, også på længere sigt.

Det er centrum-demokraternes håb, at den sidste håndsrækning på længere sigt vil kunne bidrage til, at u-landene vil kunne blive selvforsynende, og at Danmark fortsat vil spille en aktiv rolle i international sammenhæng for at skabe mere menneskelige forhold for befolkningerne i u-landene.

Centrum-demokraterne takker ministeren for redegørelsen, og vi støtter selvsagt den dagsorden, der er foreslået på vegne af de fire regeringspartier, socialdemokratiet og det radikale venstre.

Albrechtsen (VS):

Denne debat kan ikke tiłsløre den kendsgerning, at industrilandenes ansvarlige regeringer, herunder ikke mindst den danske, har været alt for længe om at reagere på de mange alarmsignaler om katastrofen i Afrika. Udenrigsministerens udtalelser og svar til mig her i dag bekræfter jo, at det kun er blevet til et par promille af det, der virkelig skulle til.

Men en anden kendsgerning er, at en af hovedårsagerne til Afrikas nød er det økonomiske jerngreb, som de vestlige lande holder Afrika i, og som nu truer med simpelt hen at smadre landenes økonomi og dermed faktisk umuliggør en langsigtet løsning. Danmark

bærer ikke mindst i kraft af EF-medlemskabet sin del af ansvaret for dette. Jeg håber, at regeringen vedkender sig dette ansvar. Her og nu må ansvaret i hvert fald indebære, at der sættes ind med en voldsomt forøget katastrofebistand. Ifølge FAOs skøn, som har været nævnt tidligere under debatten, skal der i 1985 fremføres 4 mill. t fødevarer til de 21 truede lande. Dette tror jeg er det absolut minimale, for tallet bygger, så vidt jeg kan se, på absolut minimale rationer, og når vi sammenholder det med, at alene Etiopien skal bruge omkring 1 mill. t og Moçambique akut mangler op mod ½ mill. t, så tror jeg faktisk, at de 4 mill. t, som FAO har skønnet, er sat alvorligt i underkanten.

Efter min mening kan det anstændigvis overhovedet ikke diskuteres, om disse 4 eller 5 mill. t skal frem. De skal simpelt hen frem. Vi kan ikke acceptere disse sultkatastrofer, så enkelt er det, og det er også sandheden, at det ligger inden for de vestlige regeringers magt at sikre, at fødevarerne når frem.

Og fødevarerne er der. Alene EFs fødevarerelagrelse tåler rigeligt sammenligning med Afrikas akutte behov. I disse lagre hober millioner af tons fødevarer sig op.

Økonomisk kan industrilandene også magte opgaven, ingen tvivl om det; her gælder ingen undskyldning. Eksempelvis kan vi regne med, at det nok vil koste omkring 3-4 kr. pr. kg at købe fødevarerne og transportere dem frem. De 4-5 mill. t, som altså er 5 mia kg, skulle altså koste mellem 15 og 20 mia kr. Til sammenligning kan jeg nævne, at alene de danske militæruddgifter, der jo udmærket kunne spares, udgør ca. 12 mia kr., altså et beløb af næsten samme størrelsesorden som hele Afrikas akutte behov.

Udenrigsministeren må korrigere mig, hvis forudsætningerne i dette regneeksempel ikke er nøjagtige, men det, jeg har ønsket at belyse, er, at industrilandene råder over fødevarerpenge og i øvrigt også transportmidler osv. nok til at kunne sikre, at ingen dør af sult i Afrika til næste år. Disse 15-20 mia kr. er ingen uoverkommelig indsats for de rige lande, men forudsætningen er, at bl.a. et land som Danmark går foran og giver tilsagn om at bære sin del af byrden.

Det er klart, at vi taler om et helt andet beløb end de 25 mill. kr. eller 47 mill. kr., som hidtil er bevilget, men vi skal jo også have afklaret i forlængelse heraf, om det